Dumnezeirea Domnului Isus

Dumnezeirea Domnului Isus

În broşura „Viaţă din abundenţă" stă scris: „Poate că cineva gândeşte că Isus a putut face minuni fiindcă de fapt era Dumnezeu, dar nu este aşa. Într-adevăr, El a fost Dumnezeu înainte de crearea lumii, totuşi El S-a lepădat de dumnezeirea Sa şi a devenit om ca noi, dar fară păcat".

Chiar primele cuvinte din cea de-a doua frază - care la o citire superficială sună foarte frumos - privite în lumină nu duc la altceva, decât la crezul nelegiuit al arienilor: „Eu susţin că Fiul înainte de vreme îşi avea începutul în Tatăl, Dumnezeu din Dumnezeu, lumină din lumină, Însă eu susţin că El nu este deopotrivă cu Tatăl" (episcopul Germinius, în convorbirea teologică ce a avut loc la 3 ianuarie 366 în Sermium, în Iugoslavia de astăzi).

Domnul Isus nu este „Dumnezeul dinaintea creării lumii", ci El este Cel numit „Eu sunt" şi „Cel veşnic", ca şi Tatăl şi ca şi Duhul Sfânt. Acesta a fost El şi pe pământ. El a fost Dumnezeul Cel veşnic în ieslea din Betleem. Acesta a fost El când, ostenit de călătorie, înfometat şi însetat, stătea lângă fântâna lui Iacov (Ioan 4). Şi acesta a fost El când pe cruce a săvârşit minunata lucrare a mântuirii.

El S-a făcut om adevărat, născut dintr-o femeie. Însă El era „Cel care S-a arătat în trup" (1 Timotei 3.16); „singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui" (Ioan 1.18). În El locuia trupeşte toată plinătatea dumnezeirii (Coloseni 2.9). Dumnezeu a vorbit prin Fiul (literal: „Dumnezeu a vorbit în Fiu" - fară articol: Evrei 1.1). Putea oare Dumnezeu înceta a fi Dumnezeu? Putea oare Trinitatea înceta să fie Trinitate?

El era Dumnezeu adevărat şi El era om adevărat. Totuşi o singură persoană. Vai de omul care vrea să pătrundă înţelesul acestei realităţi uimitoare! Vai de omul care vrea să-L pună pe El pe acelaşi plan cu noi, chiar când acesta ar fi cel mai de frunte (Luca 9.33-36)! Tatăl veghează asupra onoarei Fiului Său, care având o slavă uimitoare, totuşi a primit de bunăvoie să ia un loc de adâncă umilinţă, plecându-Se în faţa voii lui Dumnezeu (Ioan 8.50).

Chiar ultimele cuvinte ale citatului de mai înainte sunt nepotrivite şi atacă slava Fiului lui Dumnezeu. Nu trebuia să se spună că nu a avut păcate, ci nu a avut păcat. Negreşit, nu numai că El nu a păcătuit, dar în El nu se găsea nici urmă de fire păcătoasă. „Pe Cel care n-a cunoscut păcat" (2 Corinteni 5.21). „Şi în El nu este păcat" (1 Ioan 3.5). „Sfântul care Se va naşte va fi numit Fiul lui Dumnezeu" (Luca 1.35). Aici trebuie să mă gândesc la cuvintele Mariei: „Pentru că au luat pe Domnul meu şi nu ştiu unde L-au pus" (Ioan 20.13). Aspectul cel mai grav al acestui lucru este că oamenii, care scriu şi învaţă aceasta, sunt aceia care pretind că au primit plinătatea Duhului Sfânt şi că ceea ce spun şi scriu este inspirat de Duhul Sfânt.

(Fragment preluat din cartea "Vindecări prin rugăciune, vorbire în limbi, semne şi minuni în lumina Scripturii" - de H. L. H)